

HRANICE MEZI HNĚVEM A VÁŠNÍ JE TENKÁ

VE ZLÉM I V DOBRÉM

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

M. K. Hardy

Ve zlém i v dobrém

HRANICE MEZI HNĚVEM A VÁŠNÍ JE TENKÁ

VE ZLÉM I V DOBRÉM

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

VE ZLÉM I V DOBRÉM

Text © M. K. Hardy, 2025

Cover © Zuzi Maat, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektury Karolína Pěničková

Grafický návrh obálky Zuzi Maat

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025 jako svou 10 021. publikaci

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

ISBN 978-80-271-7906-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-7905-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5817-1 (print)

Pro Zuzi Maat

*Děkuji za to,
že jsi dala mým slovům tvář.*

Poděkování

První velké díky patří mé kamarádce Terce Holé a má to prostý důvod: jednoho dne jsme se domluvily na srazu, a právě cestou za ní mě napadl námět této knihy. Neměla jsem vymyšleného téměř nic, v podstatě jen dvojici a pár menších detailů. Právě Terka byla první člověk, kterému jsem ten nápad v kavárně řekla, a taky člověk, který se mnou byl kdykoliv ochotný konzultovat úplně všechno. Její nadšení a zápal mě motivovaly neuvěřitelným způsobem.

Dál nesmím zapomenout na Markétku, Zuzku a Míšu, trio, na které se vždy můžu při psaní obrátit a spolehnout se, že si mou knihu přečtou a poradí. Osobně si myslím, že o téhle knize už nebudou chtít ani slyšet.

Stejně tak si obrovské poděkování zaslouží všechny mé beta-čtenářky, které – každá svým pohledem – přispěly příběhu. Pořád mě udivuje, s jakou ochotnou a chutí se vrháte do mých příběhů, a nesmírně si toho vážím.

Taky chci poděkovat za preciznost Julii a Markétě z Cosmopolis, jejichž práce je nedílnou součástí knihy.

V neposlední řadě musím zmínit Zuzanu Maat, která jako vždy udělala obálku, jež mi vyrazila dech a perfektně sedí ke knize samotné.

S touto knihou mi pomáhalo tolik lidí, že bych nejradši napsala, že děkuji všem, ale mně to nepřišlo dost. Takže jmenovitě:

- knihomolka.janca
- monikakral76
- mariells_journey
- honzinecka_ctecka
- dam.si.knihu
- johi_sicte
- ann_reads_books
- kristyna_kaderova
- sabi_z_knihy
- petulkagregurkova
- anetpavlisova
- zapisnikknihomolky
- tinapopjakova
- michaela.schmiedlova.autor
- knizniholky
- marketa9novotna

Milí čtenáři,

než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Vím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, drazí čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené. V této knize je svět takový, aby příběh hezky plynul. Bez hranic a omezení, bez byrokracie a zdoluhavého papírování. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila. Tak se se mnou pojďte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

Prolog

„Maso už je hotový!“

Křik pětatřicetiletého Jamese Normana přehlušil všeobecný mumraj, který panoval na trávníku. Většina mužského osazenstva se hned otočila jeho směrem a začala se trousit k velkému grilu, z nějž stoupal dým, který by vzbudil obavy v leckterém hasiči.

Přešlápla jsem na místě a snažila se nemračit se na oblak, co se vznesl pokaždé, když James otevřel poklop. „Na čem to sakra griluje?“ špitla jsem téměř neslyšně vedle svého muže a snažila se zachovat si vřelý úsměv. Ani čichat bych to nechtěla.

„Vsadil bych na petrolej.“ Trevis se na rozdíl ode mě o žádné vlídné pohledy nesnažil. Hypnotizoval gril a nadšeného Jamese, který nandává na talíře první várku steaků a klobásek. Jako každý zde už měl velký hlad, což mi napovědělo jeho břicho, které posledních dvacet minut promlouvalo dost nahlas. Jenže si nejspíš jako jeden z mála uvědomoval, že jíst úplně všechno není v pořádku.

„Asi se ze mě stala vegetariánka,“ ucedila jsem skrz přivřená ústa a tím Trevisem rozesmála. Jen se uchechtl a hned nato předstíral

zakašlání, nedejbože, abychom museli vysvětlovat, co nás pobavilo. Ještě chvíli jsme sledovali, jak si první hladovci odnáší svou nálož, než se na mě Trevis obrátil a naklonil se trochu blíž, aby nás nikdo neslyšel.

„Kdyby nám řekli, že z jedné odpolední bude půl čtvrtá, mohli jsme se najíst v klidu doma.“ Jeho žaludek s nadějí očekával přísun něčeho dobrého a teplého. Stejně jako ten můj, tak strašně se těšil na dobrý steak.

„Potichu,“ hihňala jsem se a zakrývala si u toho ústa. Měla jsem štěstí, že jsem si doma uzmula ždibec těstovin, co jsem měla připravené na zítra, jinak bych trpěla podobně jako on. Trevis se jen nenápadně zamračil, protože ho trošku pobouřilo mé pobavení nad jeho zoufale se smršťujícím žaludkem.

„Nevím, jestli to chci jíst.“ Pokračovala jsem v tiché konverzaci a zase rychle skončila, když se k nám přiblížila Jamesova manželka Patricia.

„Jen se nestyďte, mládeži. Než se nadějete, snědí vám všechno maso,“ pobídla nás nadšeně. Oba dva jsme jako na povel kývli.

„Já jsem vegetariánka, takže zůstanu u vašeho výborného salátu,“ zářivě jsem se usmála, především z nadšení, jak hbitě jsem dokázala vykličkovat, a strčila jsem si do úst kus nakrájeného melounu. Ještě než jsem dožvýkala, poplácala jsem svého muže po rameni a dodala: „Ale tady Trevis si určitě moc rád dá, vid', zlato?“ Nevinně jsem se na něj zubila, a když po mně překvapeně loupil očima, rozšířila jsem úsměv ještě víc. Měla jsem co dělat, abych se nezačala chechtat.

„Rozhodně musíš taky ochutnat. James tam má i grilovaný brie, nemusíš si dávat maso,“ prohodil jen tak mimochodem a políbil mě na tvář. Kdyby tu nebyla Patricia, určitě bych si vyslechla něco ve stylu, že jsem zrádce. Soucitně a téměř provinile jsem se zakabonila na hostitelku a pak se ohlédla zpět na něj.

„Vždyť víš, jak to mám se sýry, co jsou moc cítit. Ale ty si nech chutnat.“

Patricia nemohla ani tušit, že se mu do kulinářského umu jejího muže nechce, protože na sobě nedal nic znát. Zdálo se mi, že se chystá rozmrzele zafunět, ale nakonec jen kývl k Patricii. „Omluvte mě prosím.“ Svižným tempem se od nás odpojil a přidal se k mužskému kolektivu.

„Taky nemusím smrduté sýry,“ přiznala Patricia a postavila se mi po boku. Obě dvě jsme sledovaly chlapy, jak vychvalují šéfkuchaře. Přisahala bych, že se v tu ránu narovnal v ramenou a snažil se tvářit nanejdůležitě. Každou chvíli více než nápadně štouchl do masa, a dokonce do něj vrazil teploměr jako hotový profesionál. Podle zbarvení bych řekla, že kdyby ten vepřík uměl mluvit, sám mu řekne, že je hotový víc než dost.

„Jak dlouho jste vlastně svoji?“

Obrátila jsem se na Patricii, jejíž otázka mě lehce zaskočila. „Dva týdny,“ ohlédla jsem se po svém novomanželi a měla co dělat, abych se nezačala nekontrolovatelně smát. Právě jsem ho přistihla, jak se snaží odkrojit kus steaků. Chvilí s ním bojoval, a když si ho konečně vložil do úst, bylo vidět, jak se jeho svaly pod tím nápořem napínají. Musel být příšerně tuhý.

„A jinak jste spolu jak dlouho?“

Měla bych si zvyknout, že se nás teď budou všichni ptát. „No, známe se v podstatě od střední školy, chodili jsme spolu do třídy, ale dohromady jsme se dali teprve před pár lety.“ Rychle jsem uhnula pohledem, jakmile jsem si všimla, že mě Trevis přistihl při pozorování. Myslím, že jsem mu dneska zavařila až až.

„Jste krásný pár.“ Ani jsem nestihla odpovědět, když Patricia znovu promluvila. „Jsem ráda, že jste se sem přistěhovali. Ženské jsou tu až moc staré nebo nemáme stejné zájmy. Možná to není vidět, ale tak docela nezapadám do kolektivu. Myslím, že my dvě si

budeme určitě výborně rozumět. Mohly bychom zajít na kafe nebo oběd. Třeba bych ti mohla udělat odpolední čaj a povíš mi, jak se ti tu líbí.“ Zdála se až moc nadšená novým přírůstkem do jejich malé komunity.

„Určitě se můžeme domluvit,“ kývla jsem s úsměvem, ale než Patricia stačila nadhodit první termín, na rameni mi přistála velká ruka. Ani jsem si nevšimla, že by k nám Trevis šel.

„Moc se omlouvám, ale potřebovali bychom s Alicí už jít. Musíme toho ještě spoustu zařídit. Znáš to, vybalování a tak dál.“ Jen já jsem tušila, že chce jít co nejdřív domů pořádně se najíst.

„Ale jistě, jsme moc rádi, že jste dorazili. Léto začalo, takže gri-lovat budeme ještě mnohokrát,“ ujistila nás Patricia, abychom se nebáli, že o něco přijdeme. Inu, teď jsme se báli, že nepřijdeme vůbec o nic.

„Senzace, moc rádi dorazíme,“ odvětil spokojeně Trevis a poté se na mě obrátil: „S Jamesem jsem se už rozloučil, počkám tu na tebe.“

* * *

Sledoval jsem, jak Alice kráčí přes dokonale zastřižené trávník. Kolem boků jí splývaly volný letní šaty a dost nepatřičně se na ni obracely nejedny oči ženáčů kolem. Nevím, jestli bych měl bejt zne-pokojenej já, nebo manželky oněch čumilů. I když mi to přišlo vůči ženským tady nefér, vlastně jsem to chlapům neměl ani moc za zlý, mám opravdu nádhernou ženu, a kdyby prošla kolem, určitě bych se taky podíval. Jen co se rozloučila, přitočila se ke mně, vklouzla mi prsty do dlaně a ruku v ruce jsme vyrazili k domovu.

Cesta netrvala nijak dlouho, vzhledem k tomu, že jsme bydleli ve stejné ulici s Normanovými a mezi našimi domy stál jako ochran-ná bariéra jen jeden dvojdoměk. Všichni si tu z nějakého důvodu zřídili ploty maximálně do výše pasu, takže něco jako soukromí tu

zjevně neexistovalo. Nejspíš to bude chtít udělat pořádný plot. Ne-
snáším náhodný tlachání na ulici nebo nezáživnou konverzaci cel-
kově. A to se nezmiňuju o smradu, který vypouštěl Normanovic gril.
Alice pustila mou ruku a otevřela dřevěnou branku před domem,
která mi sahala sotva do pasu.

„To byl hnus,“ pronesl jsem znechuceně až před vchodovými
dveřmi a pohladil jsem si své nebohé břicho. Doufám, že se z toho
nepodělám, vyloučit to bohužel nelze.

„Až tak?“

Nebylo třeba ji ujišťovat, že mluvím o steaku, který by svou tu-
hostí předčil i gumovou hračku. „Já se o jídle špatně nevyjadřu-
ju. Jenže ten chlap nás chtěl snad otrávit,“ odfrkl jsem si, a jakmile
jsem se vyzul ze sandálů, cíl byl jasnej – pořádný žrádlo. Vydal jsem
se přímo k lednici a minul Alici, která si napouštěla vodu u dřezu.

„Neboj, jestli tě někdy někdo otráví... budu to já.“ Hodi-
la po mně pohledem a se škodolibým úsměvem odešla i se svou
sklenkou do obýváku. Chvilí jsem zíral jejím směrem a nemohl se
rozhodnout, jestli to myslí vážně.

1

Ona

(PÁR DNÍ POTÉ)

Těžko říct, jestli mě z domu vyhnal fakt, že jsem zaslechla vycházet z koupelny svého muže, nebo vědomí, že pokud si nepospíším, potkám před domem sousedku. Ani s jedním z nich jsem neměla chuť mluvit, a tak jsem se pokusila vyhnout oběma. Trevis na mě totiž už ze sprchy volal, jestli bych si nemohla ty vlasy někdy z odtoku vyndat sama – nekonečné téma. Víím, že jsou moje, ale z nějakého důvodu se mi čištění odtoku hnusí i s gumovými rukavicemi. Navíc si už odličil obličej, a jestli vyjde znovu bez trička, abych měla možnost vidět ty šílené modřiny, které zdobily jeho tělo a dělalo se mi z nich zle, nezvládnou to. Potřebovala bych, aby se zahojil co nejdřív, jinak mi bude ouvej pěkně dlouho.

„Lepší už to nebude,“ oznámila jsem sama sobě v autě, když jsem si za pomoci zpětného zrcátka pokusila upravit vlasy do úhledného drdolu a připnula ho velkou sponou. Pořád jsem si ještě nezvykla na svůj nový sestřih. Vlasy mi končily u lopatek. Byla jsem zvyklá